

Det Anarkistiska Biblioteket

Appendix till en avbruten debatt om anonymitet och attack

Anonym

Anonym

Appendix till en avbruten debatt om anonymitet och attack
Mars 2014

Översatt från engelska av UpprorsBladet juni 2014.

sv.theanarchistlibrary.org

Mars 2014

En debatt är ett djuptående utforskande av en speciell fråga genom konfrontation mellan två eller fler sidor, var och en sida med dess egna position. Till skillnad från de som anser att debatter bör undvikas för att inte provocera fram splittringar, anser vi att de behöver förses med näring. Målet med debatten inte är att utse en vinnare, som vi alla måste buga inför, utan istället att berika de olika sidornas medvetanden. Debatter tydliggör idéer.

Uttalandet av och konfrontationen mellan olika idéer – detta är precis vad en debatt är! - lyser upp de skumma delarna och indikerar idéernas svaga punkter. Detta hjälper alla, undantagslöst. Det hjälper alla deltagande sidor att finslipa, korrigera och förstärka sina egna idéer. Det hjälper samtidigt alla som ämnar delta i debatten, att välja vilken sida att stå på (må det vara den ena sidan, den andra sidan eller ingen av de diskuterande sidorna).

Den anarkistiska rörelsens historia är full av debatter. Alla har varit användbara även om de ibland har varit smärtsamma. Dess historia är tillika full med avsaknade debatter, olika idéer som aldrig konfronterades, som i slutändan lämnade alla åt sina egna övertygelser (eller tvivel). Var detta till det bättre, då det på så vis undvikits steril polemik? Nej, enligt oss var det till det sämre då fruktsamma diskussioner inte fick komma till skott.

En av dessa avsaknade debatter är den om användandet av akronymer, att representera riktiga organisationer och att ta ansvar för direkta aktioner mot den härskande ordningen. För oss verkar denna debatt, om än viktig, ha avbrutits samma ögonblick som den föddes.

På en internationell nivå gjordes ett försök att öppna upp en sådan debatt genom texten Brev till den Anarkistiska Galaxen som dök upp i slutet av 2011. Denna text var en presentation av idéerna som förespråkar anonymitet och tar avstånd ifrån användandet av organisatoriska och ansvarstagande akronymer. Den talade även om de insurrektionella perspektiven, föreställningen om informellitet och mångfalden av attacker.

Exakt ett år senare i november 2012, vid tillfället för det anarkistiska mötet i Zürich, spred anarkisterna i Conspiracy Cells of Fire en text där de presenterade idéerna som förespråkar användandet av organisatoriska akronymer och de som tar avstånd från anonymitet. Denna text presenterade även några mer allmänna idéer kring anarkistisk intervention, som relationen till ”medlande kamper” eller formandet av urbana gerillagrupper. Gott. Med utgångspunkt i

den är ensam som i plural, när deras stigar korsats av andra individer. Därför hatar vi Staten och partierna (som alltid är auktoritära) och misstror församlingar och organisationer (som ibland kan vara frihetliga). Till skillnad från CCF så tänker inte vi att "Rebell-jaget" kan göra sig hemmastadd i det "kollektiva vi:et." Till skillnad från flera FAI-kommunikörer, så är vi inte intresserade av dela ut certifikat för gott eller dåligt uppförande, till anarkister som försöker att kämpa, som definierar en som en "praktikens anarkist" och en annan som "en teoretiker som ingenting gör." Det är en uppenbar lögn som stänger ner allt utrymme för debatt och fördjupning, för att sedan få det att verka som att de enda anarkister som attackerar makten skulle vara de, som stödjer FAI:s förslag och de som håller käft även om de inte håller med den ideologiska hegemonin som FAI försöker inrätta (genom tvång eller annat) över informell anarkism och användandet av attack och sabotage. Debatter och diskussioner lyser smärtsamt med sin frånvaro i den internationella anarkistiska rörelsen och förslagen som kommer prèt-à-porter, stänger fler dörrar och utrymmen för uppror än vad de öppnar. Detta problem fick oss att delta i denna avbrutna debatt och detta samma problem kommer att fortsätta driva oss framåt.

olika idéer har de båda sidorna gjort sina egna presentationer. Det enda som nu saknades för att starta en debatt var konfrontationen av dessa olika idéer. Detta är vad till exempel anarkisterna som i augusti 2013 spred texten Anonymity försökte göra, med sin explicita utgångspunkt i CCF:s texter för kritik och svar på tal.

Vid tillfället för det Internationella Anarkistiska Symposiet i Mexiko i december 2013, spred CCF texten (Let's become dangerous... for the spreading of the Black International), i vilken kapitlet "FAI, akronymer och den 'anarkistiska galaxens' anonymitet" inleds med följande antydning: "Vi är medvetna om den tillplattade polemik som släppts lös mot FAI av kamrater och 'kamrater'". En talande premis, då den reducerar det som kunde ha varit en debatt för alla till polemik mot någon. Därtill görs här även en åtskillnad mellan de som har försökt att skapa en sådan debatt, mellan kamrater och "kamrater"(?). Detta bidrag refererar specifikt till ett par texter såsom Brev till den Anarkistiska Galaxen och Anonymity, avfärdades det sistnämnda bidraget som en text "skrivna av anarkister från den politiska anonymitetens spänning [...] utan någon kamratlig inställning." En debatt vore möjlig och önskvärd för att fördjupa idéer, för att specifikt undvika att blockera och låsa allt utrymme med enkla "pro" och "contra" men det verkar för oss som att anklagelser i stil med "teoretiker som inte gör något" snarare sätter punkt för diskussionen. Så vi kunde ha håll käften eller bara låtit det vara. Och förvisso skulle vi gladeligen ha besparat oss själva från att nära en debatt som – i motsats till vad författarna till Anonymity tänkte – uppenbarligen är önskad.

Så om vi fortfarande ska föra vår talan, så är det bara för att vi inte vill att en eventuell tystnad ska ses som ett förslag, ett fel som i dessa mörka och ledsamma dagar skulle kunna ske. Det är därför, trots den uppenbara meningslösheten, vi ansåg att det fortfarande är viktigt att skriva ett appendix till en debatt som nu har avbrutits. Det kommer att vara ett slutgiltigt appendix, ett som kommer att ha svårt med uppföljning, ett appendix författat i en splittrad motvilja, bara för att undvika att verka inställsamma.

Vad sade texten Anonymity? I princip två saker. Först och främst, och detta är i den ordning det skrevs, inte utifrån relevans, så sade texten att anonymitet är att föredra framför så kallad "taktiskt" perspektiv. Att hålla fast vid en identitet ger mer utrymme åt juridiken att låta associativa anklagelser hagla över kamrater, då snarare än att lämna uppgiften att uppfinna någon "organi-

sation” (så som repression ofta har gjort i anarkismens historia) åt polisen och domarna i en skrattpespegel av deras repressiva spektakel, erbjuder anarkister med en fascination för organisations-identitet detta direkt till dem. Repression kommer alltid att försöka reducera upproret till en enda organisation (existerande eller påhittad), en enda grupp eller om så bara några få individer, för att försöka skapa en klyfta mellan de påstådda ”gärningspersonerna” och ”åskådarna” och att stämpla detta på det anarkistiska och revolutionära upprorets trask, på de enstaka sociala spänningarna och individuella handlingar, på affiniteter och omgrupperingar, på informaliteten och mångfalden av attacker och metoder. Ett diagram som reflekterar dess egna auktoritära struktur (för domare känner inte till något annat och kan inte föreställa sig att det existerar ett diffust och onkontrollerbart uppror), med en juridisk översättning av roller (ledare, skattmästare, strateger, bombexperter, gevärsmän, sympatisörer, sabotörer,...) i total motsats till de anarkistiska och antiauktoritära idéerna. För att dessa idéer utgår från individen – från den individuella kapaciteten att tänka, handla och förena sig med andra i kampen mot makten – och stöter bort anslutandet eller uppslukandet av individen i strukturer som stympar dess vilja och idéer. Vi är förstås väl medvetna om att repression också slår mot anarkister även när de inte använder sig av akronymer och frågan är över huvud taget inte om en skäms över sina handlingar och idéer eller ej. I detta fallet handlar det helt enkelt om att komplicera domarnas uppgift för att förlänga motsättningarna, att få dem att hålla ut och konstant öppna upp mer utrymme för anarkister och rebeller att kasta sig in i striden. Anonyma aktioner – och med anonyma menar vi aktioner som följs upp av den mest absoluta tystnad, aktioner som följs upp av minimala kommunikationer utan akronymer eller i vart fall utan återkommande akronymer – underlättar inte fiendens repressiva uppgift, eftersom att, vid sidan av handlingen i sig, så måste fienden hitta på allting själva. Ingen säger till dem att ”det var jag som gjorde det,” ingen ger några ytterligare ledtrådar (som till exempel ligvistiska koder i kommunikationer, en organisationsakronym,...) så att de kan finna gärningspersonerna.

På dessa anmärkningar, föreslagna i Anonymity, varken svarar eller besvarar anarkisterna i CCF i sitt citat från Odysséen. Istället begränsar de sig själva till att konstatera att ”ytlig kunskap är värre än okunskap” och till att erinra sig om att ”Odysseus, när han lämnade ön Polyphemus, skrek från sitt skepp ”Jag, Odysseus, förblindade er...” Det är hemskt att se någon som krypandes krampaktigt greppar efter grässtrån. Odysseus tog ansvar för sin handling först efter att han hade lämnat fiendens ö, när han trodde sig vara säker i sin båt (och för

inga informella organisationer. Problemet är inte att strida om ”the paternity” i ordet ”informell” (vi är inte intresserade av att starta ett parti med sina dogmer, sina förutbestämda definitioner, som alltid är fränkopplade kampen i sig och därmed bara parasitisk) – problemet är förvirringen som omöjliggör en riktig debatt. Om en står för uppbyggandet av en permanent anarkistisk kamporganisation, så borde den bara säga det och den kan bli förstådd av alla anarkister. Om en står för ett syndikalistiskt förhållningssätt till kampen och accepterar ”steg för steg”-logiken och ”the revendicative” kampen för att förbättra det existerande och på så sätt få det berömda ”proletära medvetandet” att växa, så är det inte till någon hjälp (mer än till att sprida förvirring) att presentera detta förhållningssätt som ett insurrektionellt. Informalitet, i alla fall så som vi alltid har förstått det, är vägran av alla låsta strukturer, alla program, alla företablerade metoder, alla stämplat, all representation. Informalitet och informell organisering existerar därför bara i det kontinuerliga experimenterandet mellan kamrater som fördjupar sina affiniteter och ömsesidigt föreslår projekt av attack och kamp. Informalitet har ingen grundande text och inte heller några representanter. Det existerar endast som ett stöd i den anarkistiska kampen, för anarkister i kampen, för att möjliggöra för oss att uppnå det vi vill göra. I sina bidrag säger anarkisterna i CCF att ”På ett naturligt sätt saknar FAI exklusivitet. Det är därför vi inte föreslår FAI:s kvantitativa tillväxt [...] Vårt förslag är att organisera väpnade celler och affinitetsgrupper, att forma ett internationellt nätverk av praktikens anarkister.” Då frågar vi oss om förslaget är multipliceringen av affinitetsgrupper (vi vill inte gå in på detaljer i bruket av ord som ”celler”, då vi återkopplar till - i alla fall historiskt men trots allt var det kanske den Gamla Anarkin – hierarkier och partiorganisationer), varför FAI? Som ett stöd för detta förslag? Men en affinitetsgrupp är just precis ett möte mellan individer och den verkliga autonomin att handla, det är inte det grundläggande elementet i en stor superstruktur och ännu mindre i en superstruktur som etablerades för flera år sedan. Kopplingen mellan affinitetsgrupper skulle kunna vara informaliteten, det vill säga utbytet av idéer och perspektiv, utvecklandet av gemensamma projekt, en utveckling som aldrig når sitt slut, som alltid utvecklas, alltid utan någon formalitet. FAI:s förslag sätter bara upp ett staket runt informalitetens vidsträckta terräng.

Staten, partierna, församlingarna, organisationerna... alla dessa entiteter grundar sig i ett ”kollektivt vi”: medborgare eller militanta eller aktivister. Och individen, det vet de inte ens vad det är för något. Vi å andra sidan, vi älskar individen, med dess tankar och dess unika och ”singulära” handlingar. Såväl när

kunna förlänga fientligheterna och inte skammen över våra handlingar. Förresten, hysterin kring att ta ansvar för aktioner har inte alltid funnits. Eller var Ravachol, Henry, Di Giovanni... kanske "gömda" bakom anonymitet? Nej, de bara handlade. De handlade utan behov av att beundra sig själva i mediaspeglarna, som fortsätter att reflektera ens egna identitetslogga. Och om dessa anarkisters handlingar inte var tydliga eller förståeliga, så försökte hela den anarkistiska rörelsen, genom debatter, tidningar, affischer, pamfletter och så vidare, att göra dem det. I slutändan tillgörde dessa aktioner alla som såg sig själva i den anarkistiska kampen. På så sätt försökte tanken och dynamiken att gå hand i hand. Båda anarkismens aspekter, i kampperspektivets utrymme. Men ja, detta var den Gamla Anarkin.

Idag hör vi alltmer prat om den "Nya Anarkin." Hur löjlig denna pretention är framgår redan av själva namnet. Sedan det förra milleniet har anarkister från Spanien och Italien, från Frankrike och Argentina, från här och där, vuxit upp med samma gamla syndikalistiskt militanta refräng i sina öron, föreställandes att de enda äkta anarkisterna är de som är med i FAI (Federación Anarquista Ibérica, Federazione Anarchica Italiana, Fédération Anarchiste Française, FORA i Argentina...). Utanför FAI finns det ingen frälsning, bara tvetydigheter. Utanför anarkismens representativa organisationer, finns det ingenting. Ja och idag, då kommer det anarkister från hela världen för att påminna om att de sanna anarkisterna, praktikens anarkister, bara är de som tillhör FAI (Informal Anarchist Federation). Möjligen kan de tolerera de som accepterar att följa den Svarta Internationalen eller de som "av estetiska skäl," så som CCF har uttryckt det, väljer att agera anonymt. Den Nya Anarkin verkar inte så nytt för oss, den bara reproducerar den gamla: federationer, program, pakter, kommunicéer, akronymer och uppsvällda slogans.

Flera texter och bidrag har försökt och försöker fortfarande att öppna upp debatten om informalitet och även Brev till den anarkistiska galaxen fokuserade på detta. Vi är "bewildered" av hur någon seriöst kan komma på tanken att försöka sälja en stabil revolutionär organisation, en permanent och formell akronym, en rigid handlingsmetod som alltid är densamma och fördefinierad (gör en aktion, skriv en kommunicé och skicka runt den), som informalitet till oss. Även i de mest enkla av ordet "informella" betydelser, som var och en trots allt pekar på frånvaron av alla formaliteter, verkar det svårt att förneka att en akronym är en formalitet. Alltså är den Informella AnarkistFederationen, den Internationella Revolutionära Fronten eller vad de än vill kalla sig,

övrigt, gjorde han detta mot sina kamraters varningar). Med andra ord så tog han på sig ansvaret först när han trodde att kriget med cykloperna var över. Under tiden kriget rasade förblev han tyst.

Låt oss nu lämna de litterära myterna för tillfället. Den andra poängen i Anonymity var att endast med frånvaron av identiteter som reser sig över andra, även genom massmedias exploatering, är jämlikhet möjlig. Där det inte finns några ledare, finns det inte heller några anhängare. Där det inte finns några celebriteter, finns det heller inga beundrare. Där det inte finns någon som kan sätta sig över andra, finns det inte heller någon som hamnar under. I anonymitetens mörker är alla jämlika. Vad är det för mening med att ta detta steg längre än de andra mörka rebeller som attackerar makten?

I ett bidrag till Symposiumet i Mexiko kan vi läsa att "FAI är helt enkelt det osynliga community (sic!) där begären efter att attackera vår era möts." Men så varför ska begären att attackera vår era bara mötas i det begränsade utrymme som ryms i tre bokstäver och inte i hela det upproriska alfabetet? Ett argument som lyftes fram av anarkisterna i CCF, är att de vill göra skillnad mellan dem själva och de anarkister som följer i vänsterns släptåg. Men varför skulle ett namn skilja oss från de taktlösa syndikalisterna och de luriga medborgarrättsmilitanterna, mer än användandet av direkt aktion som ett uttryck för en permanent och inte bara en snitsigt omväxlande konfliktualitet? Vi läste också att "Handlingar talar för sig själva genom kommunicéer, då de håller sin distans till den 'anarkistiska' oppositionen, som ibland bränner ner banker i 'de fattigas namn och mot plutokratins kapital', för att bevisa att den i vart fall gör någonting. Nej, hetlevrade celler. Ni kommer inte att sälja oss sådan förvirring. Handlingar talar för sig själva eller så talar de genom kommunicéer. Det är inte samma sak; det har aldrig varit samma sak. Enligt er så talar handlingar genom kommunicéer. Enligt oss så talar de för sig själva. Och detta är hela denna frågas kärna.

En behöver inte leta så länge för att hitta suggestiva exempel. I Aten den första november förra året, öppnade någon eld mot några medlemmar i Gyllene Gryning. Två fascister dödades. En handling som talar för sig själv. Med fascister bör en inte diskutera, inte förhandla, en bör inte be den demokratiska Staten att dra tillbaka sina stormtrupper. Nej, vi bekämpar dem direkt, utan medling, med alla metoder av attack en finner lämpligt. Den dagen, när denna aktion var anonym, hyllades den av anarkister över hela världen. Mycket

vanligt folk, i Grekland och i resten av världen, hyllade aktionen. Vad mer behövdes egentligen? På vilket sätt berikade Kämpande Folkliga Revolutionära Krafter aktionen med kommunikéen som publicerades den sextonde november? Inte på något sätt. Nej, kommunikéen snarare försvagade aktionen genom att den kopplade handlingen till identitet och till ideologin hos en av den revolutionära rörelsens alla utbrytargrupper. Hade det varit någon skillnad om det istället för FPRF hade varit GRA, eller FLG, eller BPC, eller BPRKJ, eller XJT, eller ZZPPHQWX som hade tagit på sig handlingen? Självklart inte. Förra året visade några kamrater att kärnkraftsetablissemang är sårbart. Denna aktion klargjorde att det fortfarande finns de som är ansvariga och att det är möjligt att attackera dem. På vilket sätt berikade den efterföljande kommunikéen aktionen? Var inte denna aktion tydlig, precis och riktig?

Ja, handling talar för sig själv. De behöver inte bombastiska kommunikéer. Det är de kämpande organisationerna som behöver kommunikéer för inrätta sin hegemoni i rörelsen, för att få sitt ljus att lysa starkare än resten av den anarkistiska galaxen, för att bli stjärnor att referera till omgivna av satelitter.

En skulle kunna svara att om aktionerna förblev anonyma, så skulle de också kunna genomföras i andra syften som en inte delar eller med olämpliga motiv. Det skulle till och med kunna vara ondskefulla krafter verk, av maffia eller gangsters, av fascister eller till och med Staten själv. Och därför, för att undvika all förvirring och för att våld verkligen inte är blott privilegerat anarkister och antiauktoritära, så bör en ta på sig ansvaret för sina handlingar. Men i spegelbilden av den demokratiska förvaltningen av den sociala freden, i detta kadavers spektakel, så förlorar alltid orden sin mening: de anarkistiska idéerna kan inte spridas på andra sätt än på de anarkistiska, genom själva kampen, långt utom räckhåll för Statens klor; om inte, så stympas de i olika grad beroende på maktens behov av kontroll och konsensusproduktion. Den organiserade förvirringen är en aspekt av repression, till och med en stöttepelare, men det går inte att krossa den med kommunikéer utan den går endast att krossa i de kamputrymmen där ord och betydelse sammansmids av rebellerna själva, att använda i dialoger mellan varandra, utan mediering, utan representation.

Om attackerna som anarkister föreslår och gör verklighet av syftar till att förstöra maktens strukturer och individer, så är den viktiga aspekten förstörandet i sig. Vi vill ha frihet och för att detta ska bli verklighet, måste det som kväver oss förstöras. Bra. Från frihet eller från kaos om du föredrar det, om ba-

ra så tillfälligt eller kortvarigt, kan många tendenser till anarki framväxa men också tendenser till mycket mindre vackra saker. En kan inte lura sig själv till att tro att detta står och faller med ansvarstagande kommunikéer: det hänger på idéerna som vi är kapabla till att utveckla och sprida, på den förståelse och bedömning som anarkister lyckas skapa av den verklighet som förändras och störtas genom attackerna och revolterna. Här kommer vi åter till samma grundläggande problem: tanke och dynamit, så som en anarkist i slutet av artonhundratalet konstaterade. Dynamiten kan inte ersätta idéerna; idéerna kan inte ersätta dynamiten. De är två intimt sammanbundna aspekter av anarkism, aspekter som fräter på det auktoritära samhället: på dess ideologier såväl som dess strukturer, på dess invånare såväl som deras värderingar, på dess sociala relationer såväl som på dess snutar. Relationen mellan dessa två aspekter är perspektivet och det är faktiskt detta som debatten borde handla om. Problemet med perspektivet kan inte lösas genom att skicka högrävande kommunikéer eller genom att förstärka identitets-organisations-loggan, inte heller genom att hela tiden upprepa samma tio anarkismens grundläggande banaliteter eller vad som utgör individualismens trossats.

CCF tycker inte om ”de som gömmer sig bakom anonymitet.” De väljer ett namn och ”dess namn är FAI och det är vårt ”vi”. Ett kollektivt ”vi”. Det får oss att tänka på de trista militanta anarkisterna från förr som anklagade Emile Henry för att inte låta sig själv arresteras som en viss August Vaillant gjorde, för att inte ha velat ta ansvar för sin handling på platsen (för att han ville fortsätta sina attacker!). CCF föreslår att ”vi ska lämna den ”anarkistiska” galaxens teoretiker, som predikar politisk anonymitet utan att göra något, bakom oss. För att, om vi ska tala sanning, en del av den politiska anonymitetens spänningar i hög grad gömmer sin rädsla för repression bakom sina teorier.” Att de anonyma kamraterna håller sig ”bakom” CCF, det råder det ingen tvekan om. Det vill säga, om du anser att CCF:s hysteri är att gå framåt, att göra sig sedda, att föra sin talan... men de kamrater som beslutat sig för att inte bara ställa sina aktioner under massmedians nåd, som vill fortsätta att vara ”mörka individer bland andra mörka individer,” skulle ju bara göra detta för att dölja sin egen inaktivitet eller sin rädsla för repression, detta är verkligen en uppvisning av en ond cirkel. Ett perfekt argument för att avbryta en debatt: de som kritiserar, gör bara det för att de inte handlar och för att de är rädda.

Men lusten att förbli anonym uttrycker på samma gång vägran av all avantgardism och ett försök att hålla sig utom räckhåll för repressionens klor, för att